

EXISTENTIELL ÄRLIGHET

Intervjun med Owe Wikström i KT nr 34 2012 var givande på många sätt. Jag vill försöka vidareutveckla ett tema något. Han konstaterade att när det gäller strävan att formulera trons kärna är det svårt att sälla fram något som man kan hålla fast vid och tycka är rimligt, begripligt och intellektuellt ärligt. Men det är inte intellektuellt oärligt att hålla fast vid det som är orimligt. Jag undrar om det inte vore adekvat att ge frågeställningen en vidare ram och tala om vad som är existentiellt ärligt. Jag vet inte om man upplöser paradoxen men ger den ett adekvat namn.

Jag vill vara delaktig av ett så fullödigt liv som möjligt. Livsåskådning bör söka ge uttryck för livet i sin helhet. Livet är inte bara logik, det är också känslor, upplevelser. Livet är i grund ett mysterium. Religionerna är uttryck för viljan att i ord och rit, musik och konst gestalta livets innersida. Religionernas kärna är mystik. Så ock livets kärna.

Nu gäller det mig och min hållning. Min miljö, mitt liv, är präglad av kristendomen. Då vill jag vara delaktig av den. Hade jag växt upp i Indien så...?

Många känner för Violeta Parras sång "Jag vill tacka livet". För mig är det en religiös bön i profan utformning.

Fotnot: Lär mig av Enn Kokk på Google mer om sången som ger mycket att tänka på:

"Den 5 februari 1967 tog Violeta Parra sitt eget liv. Varför exakt hennes liv blev henne för tungt att leva kan andra bara spekulera om. Angel Parra, ett av Violetas två barn, skrev så här: "Violeta skrev och komponerade 'Jag vill tacka livet' när hon bestämt sig för att begå självmord. Bara några dagar efter det hon skrivit den, sjöng hon den för mig och jag förstod. Det var ett lugnt och varmt farväl, ett farväl utan bitterhet. Samhället och kyrkan förkastar självmord, men jag anser att det är en respektabel och aktningvärd handling, när det gäller Violeta. Det var ett djupt allvarligt och väl genomtänkt beslut."

Vad jag nu lärt mig hindrar mig inte att ta emot sången som ett fint uttryck för en del av det som kristendomen ger: någon att tacka. Jahve betyder ju "Jag är", det är Varandets gud, det är Varandet mottaget som gud.

Det viktiga för mig i gudstjänster är nattvarden. När det är som bäst är det som att vila vid evighetens strand. Åt det hållet är också strävan i de meditationer enl. zazen, som jag brukar delta i på söndagskvällarna. Jag har varit med, när meditation och nattvardsgång kunnat förenas samma kväll i samma kyrka. Dessvärre med paus emellan med praktiska uppgifter. Jag ser fram mot att de förenas i samma andakt.

Visst är det en religiös uppgift att söka formulera sin erfarenhet i logiskt hållbara teser, så långt det är möjligt. Begränsningen har Birger Sjöberg fångat i följande rader:

Var dogm är famlande, en trevan är han,
men renhets önskan djupt i bröstet bär han.

.....

Till stoftets fattigspråk, till virroraskören,
har lyssnaren den ädelblå parlören.

HB

PS Denna text refuserades av KT